

Зелене листячко для академіка Богомолець

Після тяжкої ракової хвороби нас залишила Катерина Олегівна Богомолець, гілочка славетного роду. Сталося це 22 лютого 2013 року.

Народилася Катерина Олегівна у Києві 1939 року. Після закінчення медичного інституту, дотримуючись лікарського максималізму, пішла працювати анестезіологом до клініки М.М. Амосова. Проте застосування наркозу на той час, з його інгаляційним ефектом, було досить небезпечним для лікаря, особливо жінки, якщо вона перебувала напередодні материнства. Тож за порадою свого батька Олега Олександровича Богомольця, талановитого вченого, сподвижника Олександра Олександровича Богомольця, президента АН УРСР, – змінила фах.

В Інституті ендокринології та обміну речовин захистила як морфолог кандидатську дисертацію на тему структури та функції щитоподібної залози, неначе продовживши захоплення свого великого діда-ендокринолога. І вже як фахівець в цій галузі повернулася до медичного інституту, де чимало років плідно працювала у статусі професора кафедри патологічної анатомії. Катерина Олегівна була блискучим лектором та викладачем, її залюбки слухали лікарі різних спеціальностей, адже патологічна анатомія в її устах поставала філософією медицини.

Зі спогадів академіка О.О. Богомольця, пов'язаних зі старшою онукою, бачимо, яким зворушливим було їхнє спілкування. У дворі біля будинку, на території інституту фізіології, де й мешкав Олександр Олександрович Богомолець, серед дітлахів була популярна гра «Не рвать, не ломать, свою зелень показать». Травинка або квіточка в руках давала успіх у грі. І ось маленька Катруся в перші післявоєнні роки доганяла діда, коли той прямував в академію чи лабораторію, і дарувала йому маленький зелений листочок. Цей листочок О.О. Богомолець завжди носив із собою.

І все ж таки, як вчений Катерина Богомолець була байдужою до будь-яких титулів, які б могла отримати завдяки прізвищу. Проте віддала зусилля іншому – виплекала гарними дівчатами й юнаком своїх чотирьох онуків – дітей її доньки Ольги Богомолець, чим допомогла в її науковому та суспільному зростанні.

Катерина Богомолець навчилася захищати Богомольцівський сад – зелену оазу, яку насадив безпосередньо її дідусь. В цих алеях живе пам'ять про нього, а нині – життя й згадки про Катерину Богомолець.

Пам'ятаймо цю незвичайну за стилем життя й його сприйняттям особистість...

Юрій Віленський

**БОГОМОЛЕЦЬ
Катерина Олегівна
(1939 – 2013)**

У 1963 році закінчила Київський медичний інститут імені О.О. Богомольця за спеціальністю «Лікувальна справа» і почала трудову діяльність лікарем в НДІ туберкульозу та грудної хірургії. З 1966 до 1969 рр. – аспірантка, а з 1969 до 1973 рр. – молодший науковий співробітник відділу морфології та гістохімії НДІ ендокринології та обміну речовин. У 1970 р. захистила кандидатську дисертацію. З 1973 рр. – асистент кафедри патологічної анатомії Київського медичного інституту, з 1979 р. – доцент, а з 2001 р. – професор кафедри патологічної анатомії Національного медичного університету імені О.О.Богомольця.

Обиравалась членом Вчених Рад «Морфологія людини» та Вченої Ради педіатричного факультету. Була рецензентом журналу «Лікарська справа» та Українського журналу патології. Була куратором з підготовки науково-педагогічних кадрів для ВМНЗ України на ФПК НМУ, науковим керівником кандидатських та консультантом докторських дисертацій по спеціальності «Патологічна анатомія».

За сумлінну працю та заслуги в підготовці науково-медичних кадрів нагороджена знаком «Відмінник охорони здоров'я», медаллю «Ветеран праці», має подяки ректора університету за багаторічну сумлінну працю та почесні грамоти МОЗ України.